

Historia Muaythai jest nierozzerwalnie związana z historią ludzi królestwa Tajlandii. Zasiedlona w IX-X w. przez migrujących z południowo-zachodnich Chin i Tybetu Tajów, którzy opanowali dorzecze Menamu i w XI i XII w utworzyli pierwsze księstwa plemienne, uzależnione od Khmerów i ich zhindunizowanej kultury oraz wyznawanego przez nich buddyzmu. Już ok. 1220 r. część plemion usamodzielniała się tworząc własne państwo ze stolicą w Sukhothaj, które do połowy XIV w. powiększyło swoje terytorium jednocząc szereg księstw plemiennych. W 1350 r. władca ówczesnego Syjamu Rama Thibodi I założył w dolinie Menamu stolicę królestwa Ajutthaję.

Co do tego skąd Muay Thai pochodzi, jego rozwoju, źródła nie są pewne i często wzajemnie sobie zaprzeczają. Jedną z głównych teorii mówi o sztuce walki, która rozwinęła się w celu obrony ziemi i ludzi przed groźbami częstych najazdów. Była bardziej śmiertelna niż broń którą wtedy walczyli. Najstarsze zapiski z tego okresu opisują podręcznik walki „Chupparat”, który zawierał metody treningowe i najbardziej skuteczne, wypróbowane na polu walki, techniki i kombinacje.

Początki powszechnego zainteresowania sztuką walki bez użycia broni Muay Thai przypadły za czasów panowania króla Naresuana ok. 1584 r. i jego następcy króla Narai (1604-1690). Obaj władcy byli mistrzami w posługiwaniu się dwoma mieczami Krabi Krabong. Jednak oczarowani skutecznością Muay Thai kazali najpierw trenować siebie i rodzinę królewską, a następnie wszystkich żołnierzy w armii. W tamtym okresie obie te sztuki stanowiły jeden wspólny system (rozdzielenie ich spowodowało dopiero wprowadzenie do użytku broni palnej). Ćwiczący powoli odchodzili od tradycyjnych reguł. Zmiany te zachodziły stopniowo. Początkowo udoskonalano istniejące techniki, z czasem wprowadzono nowe. Zaczęto także owijać ręce i dłonie pasami z końskiego włosia. Służyło to dwóm celom. Po pierwsze chroniło zawodnika, a jednocześnie zwiększało skuteczność zadawanych ciosów. Z czasem końskie włosie zaczęto zastępować sznurami z konopi lub wykrochmalonymi pasami bawełny tzw. „Kard Cheurk” o dł. 3-5 m. W przypadku walk o wielkim znaczeniu taśmy te były moczone w kleju lub rozgrzanym wosku pomieszanym z tłuczonym szkłem. Innym sposobem zabezpieczenia przed legalnymi kopnięciami w krocze były ochraniacze z kory drzewa lub morskich muszli owinięte kawałkiem materiału przechodzącym pomiędzy nogami i wokół tali.

Zmiany te zachodziły podczas panowania króla Pra Chao Swo zwanego „Królem Tygrysem” (1697-1709). Władca ten tak pokochał sztukę walki bez broni, że bardzo często walczył incognito w wiejskich turniejach pokonując lokalnych mistrzów. Muay thai stało się ulubionym sportem i rozrywką dla ludzi niezależnie od ich pochodzenia, wyznania, zamożności czy wieku.

W wojsku sztukę Muay Thai żołnierze trenowali i trenują do dzisiaj, przez cały okres pełnienia służby. Dla armii stanowiło to integralną część sztuki prowadzenia wojny. Turnieje były okazją do zawierania zakładów. Każda wieś wyznaczała nagrodę za walkę i miała własnego mistrza, który bronił jej honoru. Tradycja zawierania zakładów związała się na stałe ze sportem i do dzisiaj rezultaty poszczególnych pojedynków są obstawiane wysokimi sumami pieniędzy.

Od połowy XVI w. nasiliły się spory wewnętrzne i wojny z Birma. W 1767 r. armia birmańska zdobyła Ajutthaję, a następnie doszczętnie ją zniszczyła. Razem ze stolicą zginęły również archiwa tajskiej historii. Niewielka część tego co wiemy pochodzi z zapisków birmańskich, kambodżańskich i kronik królestwa Lanna w Chiang mai.

Stąd wiadomo m.in. o wielkim tajskim wojowniku Nai Kanom Tom, który schwytany przez wojska birmańskie stanął do pojedynku z 10 wojownikami, wszystkich pokonując. Birmański król Mangra w nagrodę uwolnił go z niewoli. Każdego roku dzień 17 marca (w tym dniu Nai Kanom Tom odniósł sławne zwycięstwo) traktowany jest jako święto Muay Thai, a wszystkie walki odbywają się ku czci tego wojownika .

Po wyparciu najeźdźców z południa Tajlandii rozpoczął się okres odbudowy państwa. W 1782 r. władzę przejął generał Cza Phya Czakri, który przeniósł stolicę do Bangkoku i jako król Rama rozpoczął okres nowej dynastii Czakri panującej do dnia dzisiejszego. Jego następcą Rama II wydzielił na terenie królewskich posiadłości specjalne miejsca w których odbywała się turnieje. Król nie ograniczył się tylko do udostępnienia terenu, ale także obejmował patronat nad dużą liczbą zawodów. Patronat króla powodował, iż najlepsi wojownicy przybywali do Bangkoku, aby w Wang Lang Stadion zmierzyć się w walce. Zwycięzcy otrzymywali zaszczytny tytuł „niezwycięzonego w boksie” oraz zaszczyt służby w straży pałacowej. Ten „złoty czas” rozwoju Tajskiego Boksu przypadł za rządów Króla Rama V. Jednak dopiero Rama VI wprowadził do walk pewne reguły. Teren walki ogrodzono linami dzięki czemu powstał ogrodzony obszar o powierzchni ok. 700 metrów kwadratowych. Stare ochraniacze pachwin zastąpiono nowymi z twardej, ukształtowanej bawełnianej poduszki, którą wiązano dookoła talii i rzemieniami pomiędzy nogami. Do kontroli walki wprowadzono sędziego ringowego. Sędziowie punktowi nie byli potrzebni ponieważ pojedynki kończyły się knock-out lub poddaniem się jednego z zawodników. Walkę ograniczono jednak rundami, których czas mierzono zegarem. Dekretem królewskim z 1920 r. ćwiczenie Muay Thai zostało wykreślone z zajęć szkolnych z uwagi na zbyt duże ryzyko zranienia.

